

Ralaan

Un relat de: [Fremen](#)

Mentre ens acostàvem a Ralaan, la lluna, vam poder veure en mig de l'oceà que la cobria un únic punt d'aparença sòlida, un vaixell, on vam aterrar. La coberta era completament llisa i, com que l'atmosfera era respirable, hi vam baixar. Curiós de mena com soc em vaig separar dels altres i vaig anar cap a la borda per mirar de prop aquell mar que era gairebé pla com un mirall, semblava que la nau es movia sense alterar la superfície ni deixar-hi estela. Em vaig veure reflectit a l'aigua; de sobte es formaren petites onades al voltant de la meva imatge i vaig tenir la sensació que l'oceà em donava la benvinguda. Llavors van arribar Lacta i Üshr, ella em va agafar pel braç i recolzà el cap a la meva espatlla i ell digué: anem ara.

L'Üshr ens va guiar fins a un punt concret de la coberta per on vam entrar enfonsant-nos al terra. Després ens vam moure per una serie d'estances i passadissos lluminosos, blancs i buits, que semblaven tots iguals. Tenia la sensació que el navili era ben desert tret de nosaltres i que era com un gra de sorra en aquell immens oceà. Ens va dir que ens hi estaríem una temporada i ens va deixar sols.

L'estada en un lloc com aquell, amb la coberta completament plana i l'interior anodí, ple d'espais que no es diferenciaven els uns dels altres, podria haver semblat avorrida, però no ho era pas. Disposava d'una tecnologia fabulosa que feia que l'espai on érem s'assembles al que volguéssim en cada moment i ens proveïa de qualsevol cosa que necessitéssim. Voltàvem pels llocs, que canviaven d'aparença i així semblava que érem en un bosc per exemple. Pujàvem a la coberta, per contemplar les estrelles que omplien el cel, quan el vaixell era al costat fosc de la lluna. Gaudíem d'un somni de vacances i vaig començar a intuir que hi havia quelcom encara més estrany. Va ser llavors que va tornar Üshr i ens va explicar que la lluna era un ens cognitiu que acumulava coneixement des de feia incomptables eons. Però això ja és una altra història.